

+ 21 januari 2017

M 3° zondag door het jaar, b

PAXMk. 1,14-20

Veelgeliefden,

Komt, volgt Mij. Simon en Andreas hoorden deze woorden van Jezus en *terstond lieten zij hun netten in de steek en volgden Hem.* En ook bij Jakobus en Johannes gaat het zo: *Hij riep hen. Zij lieten hun vader [...] achter en volgden Hem.*

De apostelen werden op speciale wijze door Jezus uitgekozen om Hem te volgen. Eerst als leerlingen, vervolgens als apostelen, gezondenen, predikers die het Evangelie verkondigden en de Kerk opbouwden. De roeping tot apostel is eenmalig maar Jezus blijft roepen, ook al is het niet zoals bij de twaalf apostelen. Er zijn speciale roepingen tot diaken, priester en bisschop. Er zijn bijzondere roepingen tot monnik, religieus en Godgewijden. Maar ook het huwelijk en het vrijgezel-zijn behoren tot de roepingen die God schenkt.

Jezus roept allen, ieder in een eigen levensstaat en in concrete levensomstandigheden. Hij heeft gezegd: *Wanneer Ik van de aarde zal zijn omhoog geheven, zal Ik allen tot Mij trekken.* (Joh. 12,32) Grondslag van elke concrete roeping is zo de algemene roeping voor alle mensen. Het Tweede Vaticaans Concilie houdt ons voor: 'Alle gelovigen van iedere staat en stand worden, elk langs zijn eigen weg, door de Heer geroepen tot een volmaakte heiligheid, die niets anders is dan de volmaaktheid van de Vader zelf.' (LG 8, KKK 825)

Iedereen is geroepen tot de volmaaktheid, een heiligheid waardoor we beantwoorden aan Gods plan, aan zijn heilsplan met ons en alle mensen. In elke menselijke heiligheid licht een klein facet op van Gods heiligheid. Zo bestaat onze diepste roeping erin om iets af te stralen van Gods wezen. Geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, misvormd door de zonden, worden we geroepen dat geschonden beeld te herstellen. In deze roeping als afstraling van God, ligt ook ons ware geluk, een eeuwig geluk. Vandaar dat de Katechismus van de Katholieke Kerk begint met deze woorden: 'God, die oneindig volmaakt en gelukkig in zichzelf is, heeft, uit zuivere goedheid, in vrijheid de mens geschapen, om hem te laten delen in zijn eigen gelukzalig leven.' (KKK 1 vgl. LG 1)

Het eerste moment van elke roeping ligt niet in onszelf. Elke roeping, zowel de algemene roeping tot heiligheid als de meer speciale roepingen (beter de meer concrete roepingen) zijn daarom wezenlijk een beantwoorden. Beantwoorden, dat wil zeggen, antwoorden op iets wat voorgegeven is. In deze voorgegeven omstandigheden wordt elke roeping concreet beleefd. Geroepen worden houdt fundamenteel in dat men als het ware machteloos is ten opzichte van de vorm: het wordt gegeven, het is een geschenk, een genade, die men niet zelf kan uitzoeken.

U hebt niet zelf voor het leven gekozen. God heeft u tot leven geroepen. Hij roept u tot leven, tot volmaaktheid, tot heiligheid. Daarom kiezen wij niet zelf uit in welke levensomstandigheden we geboren worden of in welke omstandigheden we geroepen worden. Maar ook kiezen we niet zelf uit tot wat we geroepen worden. Dat is voorgegeven vanuit Degene die roept. Het is steeds een verleiding om zijn roeping zelf te willen invullen.

Zo zijn er twee verleidingen ten opzichte van elke roeping; zowel ten opzichte

van de algemene roeping tot heiligheid als ten opzichte van de concrete roeping tot huismoeder, priester of monnik.

De eerste verleiding bestaat erin dat men gaat leven als in de levensstaat en roeping van een ander. Omdat de ander te kort schiet gaat men zijn taak overnemen. Bij voorbeeld een huismoeder die zieken gaat verplegen. Dat is mooi, maar als het ten koste van haar gezin gaat, is het, normaal gesproken, niet datgene waartoe God haar roept. Hoe vaak krijgen wij in de abdij niet te horen dat we de parochies moeten helpen omdat er zo'n nood aan priesters is. Maar moeten we dan ophouden monnik te zijn, en wie neemt onze roeping dan over?

[Leven volgens de levensstaat en roeping van een ander groeit meestal doordat men van een bijzaak een hoofdzaak maakt. En deze verleiding kan groot zijn, zeker voor een monnik: alles wat hij aanpakt lijkt in goud te veranderen. Of het nu studeren is, of retraite geven, artistiek of pastoraal bezig zijn, alles lijkt fantastisch goed te gaan. Maar toch is het niet zijn roeping en daarom mag bijzaak nooit hoofdzaak worden.]

Er is nog een tweede verleiding voor elke roeping, van monnik tot huisvader en van vrijgezel tot bisschop: Elke koe weet dat het gras in het aanliggend weiland lekkerder is. Zo weet elke mens dat hij in andere omstandigheden niet zoveel zal zondigen en beter naar heiligheid kan streven. Adam en Eva wisten dit al. Vandaar dat ze de omstandigheden de schuld gaven: 'het is de slang, het is de vrouw, de vrouw die Gij mij gegeven hebt'. Uit eindelijk is het Gods schuld want als Hij Adam geen Eva had gegeven, had hij niet gezondigd. Dat is een waarheid als een koe. Maar het is ook een waarheid van een koe. Want het is geen waarheid van God. God roept ons hier en nu, op deze plaats en in deze omstandigheden. En niet ergens anders of pas op een ander tijdstip.

Wij zouden het misschien anders willen en denken dat dat beter is. Maar zo werkt God niet. Roeping houdt ook de acceptatie in dat het is zoals het is; dat het minder ideaal is dan het, menselijk gezien, zou moeten zijn. Anders had God anders geroepen. In het hier en nu ligt de kans om te beantwoorden, om de roeping te beamen.

Natuurlijk kan ik veel heiliger worden wanneer ik geen econoom of prior was. Maar blijkbaar wordt er nu concreet dit van mij gevraagd en maakt het deel uit van de concrete omstandigheden waarin God mij roept. En zo geldt het voor elk van ons. Elke huismoeder denkt weleens dat het eenvoudig is om zonder kinderen naar de heiligheid te streven. Toch vraagt God ons om de roeping concreet in het hier en nu te beleven en niet in een elders en later.

Daarom zegt Jezus tot elk van ons voortdurend: *Kom, volg Mij*. Laten wij Hem volgen, elk in onze concrete omstandigheden van het hier en nu.